

Billiárd

Talpad alatt zsugorodik a Föld, akkora, mint egy tekegolyó: markodba veszed a tömör, súlyos gömböt, és elgurítod: lassan, elegánsan gördül végig a lakkozott parkettán, a legyőzött, megszelídített tájon. Egyre kisebb és könnyebb lesz, pattog, mint a pingpong labda, vadul szökken a földön a porba – és egy rossz lépéstől talpad alatt halk roppanással behorpad. A táguló világegyetemben fejest ugrasz a hideg medencébe, fölötted a sötétben a csillagok fényénél ciripelnek a tücskök. Mire kiúsznál, a sok távoli nap szétgurul a billiárdasztal hűvös, zöld, bársonyán, és ziháló mellkasod mélyén a pingponglabda vadul pattog.

Időkút

Ügyetlenül babrált, talán félt, remegő kezével a hajába túrt, néha idegesen felszisszent, majd megfagyott vad tekintettel figyelte minden mozdulatodat. Ez az emlékkép maradt. Szuszogott, de némasága üvöltött. Mint a fészkelődő pinty, ahogy feszült, izgága szemével a múlt idő mélyére néz, ahol, mint kádban a lefolyó, egy apró, láthatatlan lyuk magába szívja az időt, örvényt hagyva az égben. A fecske meglovagolja a sodrást, csőrével felmetszi és átsuhan hullámain, de kikerüli az időlukat. Ha repte megbicsaklik, néha csak percek telnek el napok alatt. A tücsök hallja az örvény sziszegő-susogó dallamát, és hozzá rögtönöz zenét. Az elszívott idő egy másik, távoli világban megtisztul, mintha mosógépen folyna át, és csendesen visszacsorog. Kis pocokluk az égben, a múlt és jövő szökőkútja, mint a vizet, megforgatja az időt, a megtisztított múltat folyton visszaköpi, hogy naivan és tudatlanul újrahaznosítsuk. Ahogy ott ült, idegesen, izgatottan, némaságában talán ezt hallgatta, az örvény dallamos neszt, és át akart maga is bújni, megtapasztalni az örök körforgást, ezt a láthatatlan vérkeringést a világegyetem pulzáló testében, halálával meg akart tisztulni, át akart folyni a pumpáló szíven.

Maszkok

Úgy raktad magadra a maszkokat, rétegesen, mint festő a vászonra a színeket, néha arra gondolok, hogy maszkok nélkül az arcod is biztos olyan üres és fehér volt, mint a vászon. Nem tudtam, hogy ennyi arc közül egyik sem az igazi, egyik sem maradandó, gondolatban átplasztikáztad minden vonásodat, és ez kiült a tekintetedre és a mozdulataidra, a személyiség részévé vált minden szerep. Búcsúelőadások sorozatára vittél el, operába, színházba, ültünk a páholyban, és én naivan nem jöttem rá, hány előadást is látok egyszerre, nem sejtettem, hogy annyi szerepet játszok. Hosszú tél volt, rétegesen fedte be a hó is a várost, és a napok és hetek úgy teltek és nőttek egymásra, mint a maszkrétegek maszatos arcodon. Jeges februári éjszaka volt, amikor a Dunába vetted magadat, hogy az üdítő fagyos víz végre és végleg tisztára mossa az arcodat.

Gerevich András (Budapest, 1976): költő, író, műfordító. Negyedik verseskötete 2014 tavaszán jelenik meg a Kalligram kiadó gondozásában. Legutóbbi könyvei a Kalligramnál: *Barátok* (versek, 2009), Seamus Heaney: *Hűlt hely* (műfordítás, többekkel, 2011). Szabadúszó, színházaknak és filmeknek is dolgozik, több egyetemen is rendszeresen tart kreatív írói kurzusokat.